

и гр. *Будинг*) была покорена Аварскому кнезу *Баяну*, а друга часть са съединила съ Славенытъ дакійскы, които въ 581 г. ударили съ голѣма сила на имперіята, дѣто стигнѣли и до самата Гърція, въ Пелопонезъ ⁽²³⁾.

§. 9. Българытъ подѣ началството на Кубрата и сыноветѣ му (634—678).

Слѣдѣ покореніето на Българытъ отъ Аварытъ, които гы имахѣ подѣ властьюта си до 631 и 641 г., името имѣ не са чувало нито въ Византія, нито въ подвластнытъ ѣ земи къмъ Дунава и къмъ Адриатика; само къмъ черно и бѣло море (архипелага) гърмѣло славенското име, което и станѣло страшно за Византія. Но въ втората четвърть на VII в. (634—641), тѣ изново са евяватъ на историческата сцена подѣ началството на *Кубрата*, който гы освободилъ отъ Аварытъ и влѣзълъ въ пріятелскы отношенія съ съвременника си *Ира Ираклия*, които са продължавали чакъ до времето Константина Брадатыго (Погоната). По-много нищо не са знае за Кубрата, смъртьта на когото полагатъ въ 660 г., защото около туй време са започева движеніето на четыретѣ Кубратовы сынове къмъ юго-западѣ, тогазѣ какъ дружинытъ на пѣстарыя Кубратичъ — *Батбай*, оставатъ въ при-Донскытъ страны, дѣто и скоро исчезватъ въ многобройныя Козарскый народъ, казва Палаузовъ ⁽²⁴⁾.

Вторыйтъ сынъ Кубратовъ (*Котрагъ* на име), продължава Палаузовъ, като преминѣлъ Донъ, завзелъ земитѣ отдѣсно на тѣзи рѣка, противъ поголѣ-

⁽²³⁾ Гл. Истор. часть първа, гл. III, § 18 и 19.

⁽²⁴⁾ Гл. неговите съчиненіе: «Вѣкъ Болгарскаго царя Симеона» стр. 1 и 2. Петербургъ 1852 г.